

Глава първа

чебният ден беше почти към края си. Антония Лиѝ отметна дългата си руса коса и прибра учебниците, без да сваля очи от часовника на стената в класната стая. Стрелките му приближаваха три и петнайсет.

„Хайде, побързайте!“, помоли се нетърпеливо тя. Надяваше се учителката да ги освободи навреме, но госпожица Браун скръсти ръце и огледа шумящите деца.

– Тишина! Никой няма да си тръгне, докато не се усмирите! – предупреди тя. – Лорън, това се отнася и за тебе!

Антония се молеше класът да спре да шуми, защото имаше предчувствие, че всеки миг делфинчето на верижката ѝ ще я повика. Антония беше сребърен делфин, пазител на

морето. Сребърните делфини бяха специално избрани, за да се грижат за моретата и океаните и за всички създания, които живееха в тях, затова Антония винаги носеше на врата си верижката със сребърното делфинче. То беше вълшебно и веднага я викаше, когато някъде някой имаше нужда от помощ. Тогава Антония влизаше в морето и като по чудо придобиваше вълшебни умения. Бърза като делфин, тя стигаше там, където я викаха, и решаваше проблема.

Сребърните делфини бяха рядкост. Сребърен делфин можеше да стане само човек, който много обича природата и освен това вярва, че съществуват вълшебства. Антония познаваше само още два сребърни делфина – приятелят ѝ Кай и неговата пралеля Клаудия Нийл. Клаудия ръководеше местната екоорганизация „Морска защита“, която се грижеше за опазване на морето и на морските обитатели. Неотдавна тя беше предала задълженията си на сребърен делфин на Антония, защото смяташе, че вече е възрастна и ще ѝ бъде трудно да се справя.

Класът най-после утихна и госпожица Браун се усмихна.

– Bravo, пети „Б“! Е, може да си вървите. Антония изскочи първа от класната стая

и забърза към шкафчето си. Бързо напъха чантата си в него и се огледа за Кай. В това време делфинчето на верижката ѝ внезапно затрепка и тя се усмихна. Не за пръв път беше усетила, че ще я повика, дълго преди наистина да го бе сторило.

Тя прикри с шепна малкото сребърно талисманче, за да не би някой да забележи движението му, и извика към Кай:

– Хайде, готов ли си?

– Готов съм! – отговори момчето и в същото време очите му се разшириха от изненада. Значката със сребърен делфин, забодена на гърдите на полото му, също беше започнала да трепка и той я прикри с ученическата си чанта, за да я предпази от любопитни погледи. После забърза към Антония. – Ето ме!

– До утре, Софи! – махна Антония на своята най-добра приятелка, а в отговор тя размаха над главата си голям скицник.

Софи много обичаше да рисува. Беше много запалена, направо вманиачена, а напоследък рисуваше котките, които скитаха край Пясъчния залив. Това беше най-новият ѝ проект.

– О, вижте влюбените птичета! – извика злобно Лорън, когато Антония и Кай излязоха заедно от сградата.

Антония не обърна внимание на подигравката. Знаеше, че това е най-добрият начин да се справиш с Лорън.

– Спирит, чух, че ме викаш! – прошепна тя, когато делфинчето ѝ започна нетърпеливо да удря с опашка и да подсвирва остро.

Спирит беше водач на делфинско стадо и отговаряше за призоваването на сребърните делфини.

Делфинът от значката на Кай също засвири пронизително и звукът от двете талисманчета стана почти оглушителен. Антония притеснено хвърли поглед към родителите, които чакаха децата си край вратата на училището. Нямаше опасност. Само сребърен делфин можеше да чуе зова на делфините и докато тя и Кай си проправяха път в тълпата, никой не ги погледна.

– Към кой плаж отиваме? – попита задъхано Кай.

– Пясъчният залив е най-близо. Да вървим – подкани го Антония, гържейки делфинчето между пръстите си. Мъничката му опашка трепкаше в шепата ѝ и я подтикваше да бърза към морето.

Тя и Кай затичаха рамо до рамо и спряха чак когато стигнаха крайбрежната улица, за да свалят обувките и чорапите си.

Антония първа слезе на плажа и затича към скалите в далечния му край. Краката ѝ потъваха в ситния бял пясък, който се промъкваше между пръстите ѝ и я боцкаше.

– Тук е добре – реши тя и заряза нещата си до една голяма скала, после тръгна през скалите към морето.

Кай бавно куцукаше след нея. Това повикване му беше едва второто и краката му още не бяха свикнали с ходенето по мокрите хлъзгави скали, обсипани с раковини.

Антония се колебаеше. Обикновено откликваше на зова на Спирит колкото можеше по-бързо, но сега ѝ се струваше, че повикването не беше спешно и се чудеше дали да не изчака Кай.

– Ти върви! – извика ѝ той и момичето се зарадва.

Беше му благодарна, защото все пак се страхуваше, че може и да греша. Ами ако Спирит я викаше на помощ за нещо, което беше въпрос на живот или смърт?

Антония влезе в морето и се съсредоточи, за да повярва, че може да плува като делфин. Готово. Когато водата стигна до кръста ѝ, тя се хвърли напред. В същия миг усети, че краката ѝ сякаш се съединиха в едно цяло. Антония заплува и в тялото ѝ нахлу радост

и възторжено чувство на свобода – краката ѝ се движеха като опашка на делфин, а ръцете ѝ пореха водата като делфинските плаващи. Момичето скоро излезе от залива в открито море и след малко усети във водата вибрации. Някой плуваше към нея.

– Спирит? Ти ли си? – подсвирна тя.

– Аз съм, сребърен делфин – гойде отговор.

След миг делфинът се появи, доплува до нея и я поздравя, като потърка нос в нейния.

– Каква е задачата ми днес? – попита Антония.

Спирит въздъхна.

– Днес някаква лодка хвърли котва до скалите и двама мъже от нея започнаха да се гмуркат. Стори ми се, че вадят някакви неща от дъното и ги качват на лодката. Не можах да разбера какви бяха тези неща. После мъжете се заеха да разчистят лодката и изхвърлиха боклука в морето. Страшна мръсотия! Съсипаха всичко наоколо.

– Имаме късмет, че си ги видял – каза Антония.

Боклукът, който хората изхвърляха в морето, криеше сериозни опасности за морските обитатели – можеше да нагълтат нещо, да се задушат с него или да се отровят.

В това време се появи Кай.

– Здравей, сребърен делфине! – зарадва се Спирит и потърка носа си в неговия. – Благодаря ти, че се отзова на повикването.

Кай, който изпитваше страхопочитание към Спирит, се изчерви.

– Съжалявам, но днес ще бъде ден на събиране на боклуци – поклати глава Спирит. – Хайде, ще ви заведа до мястото.

Той заплува бързо, но след малко забеляза, че Кай изостава.

– Трябва да ме научиш какво да правя с ръцете – прошепна момчето на Антония. – Не мога да ги използвам като делфински плавници, затова плувам бруст. Това ме бави.

– Много е лесно, постепенно ще го усетиш – отвърна Антония.

Нейното превръщане в сребърен делфин беше станало съвсем естествено и неусетно, но тя знаеше, че има още много да учи.

Спирит се насочи към скалите между Пясъчния залив и Залива на чайките. Дъхът на Антония секна, когато видя мръсотията, оставена от излетниците с лодката. Камо че ли бяха изсипали в морето цял контейнер със смет. Имаше празни консервени кутии, сандъци, кашони, най-различни пластмасови опаковки – все неща, които можеха да причинят вреда на морските обитатели.

– Безобразие! – не се сдържа Кай. – Отвратително! Защо хората си мислят, че морето е боклукчийска кофа?

– Защото често просто са мързеливи – възгъхна Антония.

– И невежи – допълни Спирит. – Много хора изобщо не осъзнават какви злини могат да причинят със своите действия.

Делфинът трябваше да се върне при своето стаго, а Антония и Кай се заеха за работата. Трябваше да се потрудят здравата. За късмет, Кай намери голям пластмасов чувал, в който можеха да събират боклуците.

– Това, че го намерихме, е два пъти късмет – отбеляза Антония. – Всеки делфин би могъл да се задуши в него.

Тя потръпна, като си представи своя приятел, делфинчето Бабълс. Бабълс беше син на Спирит и беше много любопитен. Ами ако си беше пъхнал главата в чувала, за да види какво има вътре? Ами ако се беше омотал в него?

– Чудя се за какво са се гмуркали тези хора – прекъсна мислите ѝ Кай. – Това не е боклук на обикновени излетници. Виж това – и той вдигна една просмукана с вода пластмасова лента с надпис. – „Еластична лента за прикрепване на електрическото фенерче към ръката. Осигурява свобода на ръцете при

гмуркане.“ И ето това... – Кай се пресегна и придърпа към себе си още един пластмасов чувал. – „Чувал за гмуркане. Изработен от изключително здрави поли... поли...“ – Кай присви очи и приближи етикета. – Не мога да го прочета, но нататък пише, че чувалът е идеален за изнасяне на подводни находки.

– Наустина е странно – съгласи се Антония. – Наблизо няма потънали кораби. Тогава какво са събирали?

Внезапно появилият се бриз разроши повърхността на морето и духна косата на момичето в очите му. То я отметна и изведнъж се закова намясто. Неочаквано я връхлетя лошо предчувствие.

– Какво има? – слуса се Кай. – Стана по-бяла от призрак. Какво става?

– Нищо – Антония тръсна глава и се опита да отпъди предчувствието. – Охо!

– Ама какво става? – загуби търпение Кай.

– Вибрации – Антония внезапно се засмя до уши. – Някой плува към нас. Хващам се на бас, че знам кой е.